

Arrest

nr. 67 052 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met referentnummer 8151.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2009 deed verzoekster een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 27 augustus 2009 kreeg verzoekster een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Het beroep van verzoekster werd verworpen door de Raad op 24 november 2009 bij arrest nr. 34 675.

Op 12 maart 2010 deed verzoekster een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn.

Verzoekster verkreeg een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Op 26 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BEEINJDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het

recht op verblijf van H.T.(...) (naam en voornamen)

geboren te Azerbeidzjan, op (in) 26 011944

van Azerbeidzjan (Rep.) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §5 van de wet van 15.12.1980: ‘De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan’;

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt ‘als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen’;

Aangezien uit het attest dd. 11 052011 van het OCMW van Gent blijkt dat betrokkene een leefloon krijgt van het OCMW sedert 20.09.2011, kan gesteld worden dat betrokkene niet meer ten laste is van haar Belgische schoonzoon en bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 4°.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan, alsook machtsmisbruik.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat zij sedert 20 september 2010 een leefloon kreeg van het OCMW Gent.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij sedert 20 september 2010 een leefloon krijgt van het OCMW Gent en dus niet meer ten laste zou zijn van haar Belgische schoonzoon, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat Immers vaststaat dat verweerder verwijst naar het art 42quater Vw. welke het volgende stelt:

§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt op basis van artikel 42bis § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan wordt zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Dat uit voormelde artikel blijkt dat slechts in de door de wet limitatief opgesomde gevallen een einde kan gemaakt worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf.

Dat in de door de wet limitatief opgesomde gevallen, waarbij een einde kan gemaakt worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, geenszins sprake is van mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer de betrokkene een (beperkte) steun zou ontvangen van het OCMW.

Dat derhalve verweerder geenszins het verblijfsrecht van verzoekster kon beëindigen omdat zij sedert 20 september 2010 een leefloon zou krijgen van het OCMW Gent.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motivering -en de zorgvuldigheidsplicht

Dat verzoekster verder opmerkt dat uit het door haar neergelegde attest van het OCMW Gent blijkt dat de haar toegekende steun slechts zeer laag was en beperkt in de tijd (ondertussen ontvangt verzoekster sedert 1 juni 2011 zelfs geen steun meer van het OCMW Gent).

Dat immers uit het attest van het OCMW Gent blijkt dat de toekenning van de steun aan verzoekster afhankelijk was van het inkomen van haar dochter en Belgische schoonzoon.

Zo bedroeg de door verzoekster ontvangen steun in bv. oktober 2010 slechts 240,86 euro en in december 2010 slechts 109,60 euro (cf. stuk 2).

Dat gezien de uitermate lage steunverleningen, welke verzoekster door het OCMW Gent werd toegekend, geenszins door verweerder kon gesteld worden dat verzoekster niet meer ten laste zou zijn van haar Belgische schoonzoon.

Dat immers verzoekster geenszins met de haar door het OCMW Gent toegekende bedragen in België kon overleven en dus steeds ten laste is gebleven van haar Belgische schoonzoon.

Dat derhalve geenszins verweerder het verblijfsrecht van verzoekster kon beëindigen omdat zij sedert 20 september 2010 een leefloon zou krijgen van het OCMW Gent.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motivering -en de zorgvuldigheidsplicht."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en stelt ze dat er slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in deze limitatief opgesomde gevallen. Uit haar verdere uiteenzetting blijkt dat ze de mening is toegedaan dat ze niet onder deze gevallen valt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing als enige rechtsgrond artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet vermeldt en verwijst naar artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, bepaalt artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet enkel dat de minister of zijn gemachtigde zonedig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Dit artikel vormt echter geen grondslag voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt enkel onder welke voorwaarden familieleden van een burger van de Unie en meer bepaald bloedverwanten in opgaande lijn de burger van de Unie kan vervoegen. Ook deze bepaling heeft geen uitstaans met de beëindiging van het verblijfsrecht.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat artikel 42^{quater}, § 5 betrekking heeft op de voorgaande §§ welke specifiek handelen over de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze aangeeft onder welk geval van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet, verzoekster die ten laste is of was van een Belg, zoals de verweerder in de bestreden beslissing aangeeft, zou vallen.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 juni 2011, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU